

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **Ing. J. T.**, zastoupen JUDr. Marií Martinovou, advokátkou se sídlem Roháčova 2614, Tábor, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2020, č. j. 30673/20/5100-41453-712735, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 2. 2023, č. j. 57 Af 24/2020 – 103,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem nyní souzeného případu je rozhodnutí, kterým žalovaný přiznal žalobci nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (ve znění do 31. 12. 2020); ten mu vznikl v souvislosti s daní z příjmů fyzických osob.

[2] Rozhodnutími Finančního úřadu pro Plzeňský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 30. 3. 2017 byla žalobci doměřena dodatečnými platebními výměry daň z příjmů fyzických osob za období let 2010, 2011 a 2012. Zároveň mu byla sdělena povinnost uhradit penále. K odvolání žalobce pak žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 3. 2018 potvrdil výše uvedené

dodatečné platební výměry. Rozsudkem ze dne 27. 6. 2019, č. j. 57 Af 8/2018 - 97, však Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) toto rozhodnutí zrušil.

[3] Žalovaný pak v návaznosti na zrušující rozsudek krajského soudu vydal dne 5. 12. 2019 nové rozhodnutí o odvolání, kterým rozhodl o daňové povinnosti žalobce k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2010, 2011 a 2012 a zrušil povinnost uhradit penále.

[4] Námitkou podle § 159 daňového řádu ze dne 27. 12. 2019 (která iniciovala vydání nyní přezkoumávaných rozhodnutí) se pak žalobce domáhal předepsání úroku z neoprávněného jednání správce na jeho osobní daňový účet. Základem nároku bylo zrušení dodatečných platebních výměrů na daň z příjmů fyzických osob za rok 2010, 2011 a 2012.

[5] Správce daně rozhodnutím ze dne ze dne 17. 1. 2020, č. j. 50502/20/2308-50521-401864, vyhověl námitce žalobce, kterou se dožadoval přiznání nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně. Zároveň rozhodnutím z téhož dne č. j. 34344/20/2308-50521-401864, rozhodl o výši tohoto úroku.

[6] Proti prvostupňovým rozhodnutím se žalobce bránil odvoláním, kterým brojil zejména vůči výši přiznaného úroku a tomu, že mu správce daně nepředepsal úrok na jeho osobní daňový účet do 15 dnů ode dne právní moci rozsudku krajského soudu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 57 Af 8/2018 - 97; dožadoval se také úroku z tohoto úroku.

[7] O žalobcových odvoláních rozhodl žalovaný ve společném řízení rozhodnutím ze dne 10. 8. 2020, č. j. 30673/20/5100-41453-712735 (které je nyní předmětem posouzení) tak, že v souladu s § 159 odst. 3 ve spojení s § 254 odst. 5 daňového řádu vyhověl námitce žalobce v plném rozsahu, tedy, že na osobní daňový účet žalobce bude předepsán úrok z neoprávněného jednání správce daně v souladu s rozhodnutím ze dne 17. 1. 2020, č. j. 34344/20/2308-50521-401864, o výši úroku z neoprávněného jednání správce daně. Dále změnil rozhodnutí správce daně ze dne 17. 1. 2020, č. j. 34344/20/2308-50521-401864 tak, že se podle § 254 odst. 1 daňového řádu přiznává úrok z neoprávněného jednání správce daně z důvodu změny rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 30. 3. 2017, č. j. 535864/17/2308-50521-401864, č. j. 611105/17/2308-50521-401864 a č. j. 612119/2308-50521-401864, ve výši 102 311,- Kč.

[8] Žalobce nesouhlasil s rozhodnutím žalovaného a podal proti němu žalobu ke Krajskému soudu v Plzni; ten ji shledal důvodnou a napadené rozhodnutí v záhlaví označeným rozsudkem zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[9] Krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného shledal nepřezkoumatelným, jelikož se žalovaný nezabýval tím, zda v důsledku zrušení dodatečných platebních výměrů vznikl vratitelný přeplatek, a pokud ano, kdy jej správce daně žalobci vrátil, neboť k tomu by byl správce daně povinen bez žádosti. Z rozhodnutí nebylo zřejmé, jaký byl osud částek penále vylpynuvších ze storna, k němuž došlo k 15. 11. 2019, zda díky tomu vznikl vratitelný přeplatek a zda s ním správce daně naložil v souladu se zákonem.

pokračování

[10] Proti tomu však žalovaný podal kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl ve svém rozsudku ze dne 6. 10. 2022, č. j. 1 Afs 112/2022 - 26, a rozsudek krajského soudu zrušil. Dospěl přitom k závěru, že krajský soud vybočil z mezí žalobních námitek; soud se má striktně zabývat pouze otázkou předepsání úroku z neoprávněného jednání správce daně, jak žalobce žádal v podané námitce, nikoli přezkumem otázky vzniku vratitelného přeplatku, který mu měl být vrácen. Dále podle Nejvyššího správního soudu platí, že jestliže soud neměl pochybnosti o tom, že žalobce daň z příjmů fyzických osob neuhradil, ale provedla to za něj společnost Golden Snack s.r.o., a ztotožnil se s hodnocením žalovaného, nemůže jeho odůvodnění zároveň označit za nepřezkoumatelné. Upozornil, že v případě nesrovnalostí na osobním daňovém účtu může žalobce podat námitku podle § 159 daňového řádu vůči tomuto rozdílu. Rozhodnutí o námitce proti potvrzení o stavu osobního daňového účtu není rozhodnutím ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), chybná evidence daní však může představovat nezákonný zásah, proti němuž se lze bránit žalobou podle § 82 s. ř. s.

[11] Krajský soud vázán právním názorem kasačního soudu ve věci rozhodl znovu a shora nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Uvedl, že zásadním sporným bodem je stanovení konce doby úročení, resp. úroků z neoprávněného jednání správce daně. V této souvislosti však dal za pravdu žalovanému.

[12] Ve zbytku uvedl, že s ohledem na úzce vymezený předmět řízení podanou námitkou se nyní nemohl zabývat, ani vrácením vratitelného přeplatku, ani úroků z úroků. Pokud jde o nesrovnalosti na pohybech na osobním daňovém účtu, odůvodnil, že ani změna žalobního typu by k příznivějšímu výsledku pro žalobce nevedla, neboť takovou žalobu by soud odmítl pro opožděnost.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[13] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost.

[14] Předně nesouhlasil se závěrem, že jeho procesní strategií bylo „nabalování“ dalších a dalších nároků. Dle něj naopak pouze přiměřeně reagoval na procesní vývoj situace ve věci. V této souvislosti považuje za zcela legitimní kupříkladu námitky a argumentaci vztáženou k vratitelnému přeplatku, kterou se soud nezabýval.

[15] Nesouhlasil s tím, že úrok z neoprávněného jednání správce daně byl vypočítán pouze z částky penále, nikoliv samotné daně z příjmů fyzických osob. V této souvislosti není dle něj podstatné, kdo za něj a jak daň zaplatil. Úrok z neoprávněného jednání správce daně mu proto náleží i z daně zaplacené společností Golden Snack s. r. o. Odkázal přitom znovu na nesrovnalosti související se stavem jeho osobního daňového účtu.

[16] Dále rozporoval závěr krajského soudu, že v žalobě nelze uplatnit jiné námitky, než které byly uplatněny v odvolání. Setrval proto na svém stanovisku, že v žalobě mohl uplatnit též námitky vztahující se k neuhrazení úroků z úroků, které mu v této souvislosti přísluší; jejich existencí by se měl nyní zabývat kasační soud.

[17] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podanou kasační stížnost považuje za nedůvodnou, přičemž setrval na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, které odpovídají i posouzení soudu uvedenému v napadeném rozsudku (na který děle v jednotlivých bodech odkázal). Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti. Upozornil však, že stěžovatel v průběhu soudních řízení mění svou argumentaci.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost **není** důvodná.

[20] V souzené věci jde v pořadí již o druhou kasační stížnost. První kasační stížnost podal žalovaný, druhou podal nyní žalobce. Platí však, že vysloveným závazným právním názorem v předchozím řízení je následně vázán krajský i Nejvyšší správní soud (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021 - 50, č. 4321/2022 Sb. NSS). Námitky (potažmo polemika stěžovatele) směřující proti rozsudku ze dne 6. 10. 2022, č. j. 1 Afs 112/2022 - 26, jsou tak *en bloc* nepřijatelné.

[21] Soud, s ohledem na způsob, jakým je v dané věci v převážné části formulována kasační argumentace, považuje za nutné úvodem připomenout, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, což platí i v řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s., je soud vázán důvody vymezenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54).

[22] Soud naopak není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60). Rozsudek krajského soudu je přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s.

[23] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným,

pokračování

a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem.

[24] Jak dále uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, „[ž]alobce je tedy povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. [...] Právní náhled na věc se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona a na práva či povinnosti v nich stanovené, nýbrž musí aplikovatelné právní normy subsumovat na vylíčená skutková tvrzení a obsahovat konkrétní o tyto skutkové děje či okolnosti se opírající právní výtky (tvrzení o porušení práva). Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ Prosté konstatování, že „stěžovatel s Krajským soudem v Plzni nesouhlasí“ (učiněné po shrnutí soudní argumentace) tak nelze považovat za samostatně uplatněnou kasační námitku (obdobně též v žalobě, ke shrnuté argumentaci žalovaného) – k tomu viz dále. Za stížnostní/žalobní bod nelze považovat ani obecné tvrzení „nesprávně stanovené výše úroku“. Je povinností stěžovatele/žalobce konkrétně vytknout, v čem má tato „nesprávnost“ spočívat; pouze v takovém případě totiž lze spornou otázku konkrétně posoudit a vyhodnotit.

[25] Institut úroku z neoprávněného jednání správce daně upravuje daňový řád; dle § 254 odst. 1 tohoto zákona ve znění účinném do 31. 12. 2020 platilo, že *dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady. Tento úrok nevzniká v případě peněžitého plnění v rámci dělené správy.*

[26] Podle § 254 odst. 3 daňového řádu v rozhodném znění *úrok přiznaný podle tohoto ustanovení správce daně předepíše na osobní daňový účet do 15 dnů ode dne účinnosti rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí o stanovení daně zrušeno, změněno nebo prohlášeno za nicotné, anebo ode dne prohlášení neoprávněného vymáhání.*

[27] Úvodem soud poznamenává, že těžiště sporu před krajským soudem spočívalo v posouzení konce doby rozhodné pro výpočet úroku z neoprávněného jednání správce daně (viz shodně bod 41 napadeného rozsudku); v kasační stížnosti však stěžovatel tyto závěry krajského soudu nijak věcně nezpochybnil a tyto žalobní námitky do řízení o kasační stížnosti nevnesl. Jakkoliv tedy představují „základ“ sporu posuzovaného krajským soudem, kasační soud se jimi nyní nemohl zabývat (viz výše).

[28] V kasační stížnosti stěžovatel naproti tomu obhajoval (do značné míry nadbytečně) svou procesní strategii, v rámci které své jednotlivé nároky „přizpůsobil“ aktuálnímu stavu věci. V této souvislosti se však dopustil dezinterpretace (nebo nepochopení) napadeného rozsudku. Pokud totiž soud (tehdy) žalobci vytkl nepřípustné „nabalování“ nových požadavků (viz bod 46 napadeného rozsudku), zcela zjevně tak mířil na „uplatnění dalších nároků na odškodnění za jednání správce daně“, jak výslovně uvedl dále, přičemž výslovně uvedl nárok na „úrok z úroků“. Nedůvodná je tak obsáhlá polemika stran možnosti v žalobě namítat nesprávnou výši úroku z neoprávněného jednání správce daně; to nikdo nespornuje, ostatně soud se touto spornou otázkou věcně zabýval (viz body 38 a následující napadeného rozsudku).

[29] Nejvyšší správní soud s krajským soudem souhlasí, že uplatnění nároku na „úrok z úroku“ nelze učinit až v řízení před krajským soudem. Přímo z dikce § 254 odst. 3 daňového řádu v rozhodném znění vyplývá, že uvedený úrok předepíše na osobní daňový účet správce daně, tj. správní orgán prvního stupně, u kterého je třeba tento požadavek řádně uplatnit. Krajský soud v tomto ohledu zcela správně zdůraznil nepřípustnost rozšíření předmětu řízení o nový „nárok“; naopak stěžovatel v této souvislosti odkázal na nepřiléhavou judikaturu, dle které lze před soudem uplatnit nové námítky – v takových případech však nedochází k rozšíření předmětu řízení (jako v nyní posuzované věci), a jedná se tak o zcela jinou situaci. Nedůvodný je též odkaz na rozsudek NSS ze dne 9. 1. 2023, č. j. 8 Afs 94/2021 - 87, neboť ze shrnutí skutkového stavu je zřejmé, že stěžovatel požadoval přiznání „úroků z úroků“ již před správcem daně. Na posouzení věci nemění nic ani skutečnost, že úrok z neoprávněného jednání je správce daně povinen vrátit i bez žádosti; to neznamená, že neučiní-li tak, lze se tohoto nároku dovolávat „kdekoliv“ (tj. například v řízení, které je věcně vymezeno jinak) a u „kobokoliv“ (tj. například až v řízení před krajským soudem) - slovy stěžovatele „poté, co se konečně po žalovaném domohl úroku ve výši 102 311 Kč“.

[30] Ve vztahu k otázce vratitelného přeplatku krajský soud postupoval zcela v souladu se závazným právním názorem kasačního soudu vysloveném ve zrušujícím rozsudku č. j. 1 Afs 112/2022 - 26, kde v bodě 40 výslovně uvedl, že „žalobce tedy vymezil předmět námítky pouze ve vztahu k určení jeho nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně, nikoliv však na přezkum otázky, zda mu v důsledku zrušení dodatečných platebních výměrů na daň z příjmu fyzických osob vznikl vratitelný přeplatek, který mu měl být vrácen do 15 dnů ode dne účinnosti rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí o stanovení daně zrušeno. O této otázce by pak mělo být vedeno vlastní řízení; v případě kdy by se jí stěžovatel zabýval, překročil by meze předmětu řízení, jak jej žalobce vymezil“. Polemika stěžovatele s tímto právním závěrem je tedy nepřípustná, neboť jím byl vázán jak krajský soud, tak je i kasační soud nyní.

[31] To platí také k opakovaným výtkám stran nesrovnalostí na jeho osobním daňovém účtu. K tomu kasační soud již ve svém zrušujícím rozsudku č. j. 1 Afs 112/2022 - 26 v bodě 45 uvedl, že: „Na tomto místě Nejvyšší správní soud opět připomíná, že předmětem přezkumu v nyní souzené věci byl nárok žalobce na úrok z neoprávněného jednání správce daně. Jestliže krajský soud neměl pochybnosti o správnosti výše tohoto úroku a částky, ze které je vypočítán, nebylo důvodu vytýkat stěžovateli, že dostatečně neobjasnil stav osobního daňového účtu žalobce. V případě nesrovnalosti na osobním daňovém účtu může žalobce podat námítku podle § 159 daňového řádu vůči tomuto rozdílu. Důvod vzniku rozdílu však nelze posuzovat v řízení, jehož

pokračování

předmětem je úrok z neoprávněného jednání správce daně, nejsou-li pochyby o tom, že tento rozdíl mohl být užít na platbu daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období za roky 2010, 2011 a 2012“. Krajský soud se navíc zabýval i pro toto řízení relevantní částí výtek směřujících k osobnímu daňovému účtu, jejich vypořádání v bodech 44 a 45 napadeného rozsudku však stěžovatel v kasační stížnosti nijak nereflektuje.

[32] V kasační stížnosti stěžovatel dále obsáhle argumentuje, že úrok z neoprávněného jednání správce daně měl být počítán nejenom z penále, ale též z daně samotné (bez ohledu na to, že ji on sám neuhradil, ale učinila tak společnost Golden Snack s. r. o.); tato námitka je však nepřipustná.

[33] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak činit mohl. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, publ. pod č. 1743/2009 Sb. NSS, zdůraznil, že § 104 odst. 4 s. ř. s. nesleduje omezení práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby v souladu s principem *vigilantibus iura* uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení o žalobě, jestliže tak v té době učinit mohli. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším řízení ponесou případné nepříznivé následky s tím spojené.

[34] Žaloba takto formulovanou námitku neobsahuje, jak vyplývá z jejího obsahu, a konečně také z narace napadeného rozsudku. Za řádné uplatnění tohoto stížnostního bodu v žalobě nelze považovat polemiku se stavem stěžovatelova osobního daňového účtu, neboť tu následně výslovně vztahuje k otázce nesrovnalostí na tomto účtu, k otázce vratitelného přeplatku, případně pro účely určení doby, po kterou má být požadovaný úrok přiznán.

[35] Je sice pravdou, že se soud v napadeném rozsudku zabýval základem, ze kterého měl být tento úrok vypočítán (a zde se ztotožnil s úvahami žalovaného), činil tak však zjevně nad rámec žalobních bodů; pouze pro úplnost a celkový kontext věci – přípustnost kasační námitky však tímto nezaložil.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[37] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2023

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu